

Ünnepek

Lekció: Ézs. 40.1-11.

Textus: 1Jn. 1-4

2003. nov. 30. (Advent 1.)

Gazdagrét

Az élet igéjének útja

Megjelent az élet! - hirdeti János az evangéliumot advent első vasárnapján mindannyiunknak.

Az olvasott rész az élet igéjéről szól. János apostol szólal meg e sorokban, akinek levele Istenre és a szeretetre összpontosít. A keresztyén élet alapjaihoz hívja vissza olvasóit. Tévtanítások, a gyülekezetből való elpártolások, az Úr iránti szeretetben való megfáradás közepette élő keresztyéneknek ír Jézus szeretett tanítványa, János. Összezavarodtak azzal kapcsolatban, mit higgyenek Istenről; megfáradtak az egymás iránti szeretetben, megerőtlenedtek az Isten szerinti életben. János Jézus Krisztusra mutat, Isten testben eljött Fiára, akiben megismerjük az Atyát, és aki megmutatta, mit jelent testvérünket szeretni.

Az életről, az élet igéjéről, Istenről magáról azonban nem spekulálunk. Ő nem hagyott bennünket bizonytalanságban. Az sem lehetséges, hogy mindenki úgy hisz, ahogyan akar, hiszen erre sem hatalmazott fel bennünket. *"Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről."* - mondja János, a szemtanú. Mert az élet megjelent, Krisztus eljött, a világosság felragyogott, Isten kijelentette magát, hogy közösségbe vonjon magával és egymással, és hogy ebben a közösségben az ember megtalálja az igazi örömet. A mai igehirdetésben az evangéliumnak ezt az útját követjük nyomon 5 lépésben: kezdetben volt, megjelent, hirdetjük, közösséget formál, örömet hoz. Legyen ez idei adventi készülődésünk kiindulópontja!

Mindezt ma egy másik szempont fényében kívánom kifejtetni, és ez Isten népének az úrvacsorai közössége. A mai napon úrvacsorai közösségben leszünk együtt, azonban ezt egy kicsit más módon, más formában tesszük, mint korábban. Ezekre a változásokra egy kibővített lelkipásztori megbeszélés eredményeképpen tettem javaslatokat, amelyeket részletesen megvitattunk a presbitériummal. Mindezekkel a változásokkal egyetlen célunk az volt, hogy liturgiánk és gyakorlatunk jobban kifejezze az Úr Jézus Krisztus által rendelt sákramentum lényegét, hogy valósabban éljük meg azt a szent eseményt, aminek gyakorlását ő elrendelte népe közösségében.

Kövessük hát nyomon az élet igéjének útját a mi életünkig!

I. A kezdetek: az élet igéje az Atyától indul

Amiről János tanúskodik, annak léte megelőzi az ő személyes tapasztalait, sőt, életét, de az egész teremtett világ életét is. Arról fog szólni - micsoda titok! - *ami kezdettől fogva volt. Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet...* (Gen.1.1) - olvassuk a teremtéstörténetben.. *Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige* (Jn.1.1.) - kezdi János az evangéliumát. Az élet Igéje, az evangélium nem ehhez a világhoz tartozik. Nem itt találták ki az idők folyamán... Nem valamiféle vallási fejlődés eredménye... Nem magyarázható eredete sem szociológiailag, sem lélektanilag... Mindannyiunkon túli valóság ez, ami megelőz bennünket, megelőzi szüleinket, összes felmenőnket, megelőzi az egész világ létét. Isten titkánál járunk, a Szentháromság szeretetközösségénél. A Szentháromság Isten az élet, aki csodálatos szeretetközösségben létezik, ő az élet ajándékozója és fenntartója. Ő alkotta az eget és a földet, és mindent, ami azokban van. Ő formálta meg a világot nagy szeretettel és törődéssel, hogy minden mi él szépségét, szeretét és dicsőségét énekelje.

II. Az élet megjelent

Isten az ő életével utánunk jött, mondja János. Utánunk, az általa teremtett világ után, amely nagyon távolra került a kezdetektől. Hiszen amit Isten jónak, egésznek teremtett és amire áldását bocsájtotta, az megcsúfult, megromlott, és Isten átkát kell hogy hordozza. A kezdetek után az Isten iránti bizalom helyét az öntörvényűség, a szeretet helyét a gyűlölet, a bensőséges őszinteség helyét a félelem és a szégyen, az élet helyét a halál váltotta fel. Az ember vétkezett és halált hozott a világba.

De az élet megjelent. János bizonyosan tudja, hiszen hallotta őt. Nemcsak hallotta, hanem látta is. De nemcsak egy pillantás erejéig, ahogy sokszor szeretnénk akár csak megpillantani is egy sztárt, hanem megfigyelte őt. Órákon, napokon, heteken, hónapokon - végül 3 éven át együtt volt vele. De nemcsak megfigyelte, hanem érezte, tapintotta valóságos hús-vér voltát. Az élet, az isteni élet megjelent!

János együtt róttá Jézussal Galilea és Júdea útjait. Hallotta tanítását, látta csodáit, vele volt a sokaság közepette éppen úgy, mint szűk körben. Az utolsó vacsora éjszakáján ő, a szeretett tantívány, Jézus ölébe hajtotta a fejét. Együtt fogyasztották el a kovásztalan kenyeret és együtt ittak a hálaadás poharából, megemlékezve arról, hogy Isten megszabadította népét az egyiptomi rabszolgaságból. János ott állt, amikor Jézus testébe szegeket vertek és felállították a keresztet, végignézte a Mester agóniáját, halálát. Azután találkozott vele a harmadik nap után, hallotta, látta, megfigyelte, tapintotta a feltámadt Urat. Igen, igaz az ő szava: *Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. ... Mert megjelent az élet...*

Ő az élet, Isten, aki emberré lett, részévé teremtett világának. A halál elszakadás Istentől és egymástól, az élet a helyreállított kapcsolat vele és testvéreinkkel. Mindez azonban nem spekuláció, nem valami rejtett lelki beavatás, nem titokzatos megvilágosodás, nem különleges aszkézis eredménye. Az életet nem mi érzük el valamiféle különleges tudás megszerzésével, exotikus tapasztalok átélésével, hanem ő érkezik el hozzánk - emberi formában. Micsoda botrány! Az élet igéje hallható, látható, tapintható mint bárki más. Micsoda botrány! Az élet igéje keservesen agonizál egy korabeli kivégzőeszközön. Micsoda botrány! Anyag, emberi test, hús, izzadság és vér a megváltás útján. Ez ellen tiltakoznak a tévtanítók János gyülekezetében. Elképzelhetetlen számukra, hogy ez lenne az élet útja hozzánk.

De Jézus Krisztus gondoskodott arról, hogy követői mindezt sohase felejthessék el. Parancsára újra és újra megtörjük a kenyeret: "Ez az én testem, ami tiértetek megtöretett"; valamint felemeljük a poharat: "Ez az én vérem, ami kiontatik a bűnök bocsánatára." Ezen a szent cselekményen keresztül adja nekünk magát a megfeszített és feltámadott Úr, hogy látható tapintható, átélhető módon találkozzunk ő vele. Hogy az élet, amely megjelent, ne csak a szón, a hirdetett igén keresztül adassék nekünk, hanem e látható, ízlelhető, tapintható jegyekben is a Szentlélek ereje által.

III. Hirdetjük nektek is

János, aki tanúja az élet megjelenésének, hirdeti őt, bizonyosságot tesz róla. Akinek megadatott, hogy halljon, lásson és tapintson, nem teheti, hogy nem vállalja a tanúskodást, hogy nem teszi ezt nyilvánossá. Jézus Krisztus nem azért vonta be Jánost az ő ismeretébe, hogy magának tartsa meg a titkot és a kiváltságot. Azért választotta ki, hogy hirdesse őt minden teremtménynek.

Hasonlóan igaz ez az úrvacsora sákramentumával kapcsolatban is. Az úrvacsorai közösség a missziói gyülekezet szíve. Itt ünnepelem az élet megjelenését, Jézus Krisztussal való közösségünket annak a szövetségnek keretében, amit velünk kötött. Ez a kiváltság azonban felelősséggel is jár, hiszen arra választott ki, és azért kötött szövetséget velünk, hogy mint az ő népe, nagyságos dolgait hirdessük. Ennél az asztalnál táplál bennünket Krisztus az örök életre, itt újítja meg velünk kötött szövetségét, itt valljuk meg és éljük át, hogy ő a szabadító Isten. Éppen ezért innen sugárzik ki a másokat szerető, Krisztus szabadítását hirdető élet. Ezért idézzük minden alkalommal Pál apostolt, aki így ír a korintusiaknak: *"Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok*

e poharat, az Úrnak halálát hirdetik, amíg eljön." Már az úrvacsorai közösségünkkel hirdetjük Krisztust, de ugyanakkor itt erősödünk meg arra, hogy egész életünkkel őt magasztaljuk és minden helyzetben tanúi legyünk.

IV. Közösség az Atyával és egymással

Az élet igéje útjának következő állomásához érkezve azt kell, hogy megkérdezzük, mi a hirdetés, a tanúskodás célja? *"Hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal."* - feleli János apostol. Az élet, aki megjelent, közösségbe von minket az Atyával és egymással. A halál nem más, mint elszakadás. Így éljük meg az embertársainkkal kapcsolatban, de ez a lényege az Istennel való kapcsolatra nézve is. Jézus, az élet, halála és feltámadása által helyreállítja a megszakadt kapcsolatokat, megbékéltet Istennel és egymással. Biztosít arról is, hogy amit a halál ma szétszakít, ő az eljövendőre nézve feltámadásával legyőzte azt. A helyeállított kapcsolat, a közösség (koinonia) e kettős iránya elválaszthatatlan egymástól. Ahol megbékélés születik Isten és ember között, ott az emberek is megbékülnek egymással. Ahol nem születik szeretet egymás iránt, ott hiábavaló, üres szó az Atyával való megbékülésről, megtérésről beszélni. Ez János apostol levelének egyik lehangsúlyosabb, újra és újra visszatérő mondanivalója.

Jézus Krisztus hirdetésének célja a vele és az egymással való közösség megszületése, ugyanakkor e közösség nélkül üresen cseng az élet igéjének hirdetése. A gyülekezeti közösség hitelesíti vagy éppen teszi hiteltelenné az élet igéjének hirdetését, ahogyan az a prédikációban és a sákramentumban történik. Hiszen olyan evangélium nincs, ami egybeköt Istennel, de érintetlenül hagyja emberi kapcsolatainkat és nem von be Isten népébe.

Kísért sokakat közülünk is, hogy az úrvacsorát úgy éljük meg, mint ami Isten és az én ügyem. Az én bűneim, az én hitem, az én Istennel való kapcsolatom, az én úrvacsorám. Esetleg a lelkésznek még lehet valami része benne; ő a közvetítő. Azonban ez a gondolkodás távol áll Jézus Krisztus úrvacsorájától. Mert miközben igaz, hogy egyéni felelősséggel kell Isten elé állnunk s kell, hogy legyen személyes kapcsolatunk az Úrral, az úrvacsora az egymással való közösség megélése is. Mi szívesen gondolkodunk egyéneken, Isten azonban egy népet hívott el, Jézus 12 tanítványt választott ki, közösséget formált. Istennek nem pusztán egyénekké, de egy néppé, az ő szövetséges népével van dolga. A "béke megosztása" által, a kenyér és a bor kisebb körben és egyszerre történő magunkhoz vételében ezt szeretnénk teljesebben megélni.

V. Az öröm beteljesedése

Ezzel eljutottunk az élet igéje, az evangélium útjának ötödik állomásához. A mennyből indul ki, megjelenik e világban, hirdetik és - ha hittel befogadják - az Atyával és egymással közösségbe von. Mindez pedig semmi máshoz nem hasonlítható örömet szül a szívünkben: *"Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen."* - mondja János (más fordítások: a "ti örömtökök"). Amikor Isten bennünket, bűnös embereket csodálatos közösségébe hív, amikor egymással ezáltal megbékélünk, mert gyakoroljuk a bocsánatot és a megbocsátást, kiárad szívünkbe szeretete és öröme. Akkor Isten népe teljes hálával és örömmel ünnepli a Jézus Krisztusban megkapott és átélt szabadítást. Akkor az úrvacsorai közösség nemcsak elnevezésében, hanem valójában is eukharisztia, azaz hálaadás lesz. Hiszen létezik-e nagyobb jó, nagyobb öröm, mint az örök élet tudatos elfogadása, az Istennel való személyes kapcsolat napi gazdagsága, és az egyre erősödő meggyőződés, hogy egyek vagyunk Isten népével? Mint bűnösök, de megbocsátást nyertek, mint egymással Krisztusban megbékéltek jöjjünk hát az Úr Jézus Krisztus asztalához, egyedül őt dicsérve és magasztalva minden meg nem érdemelt ajándékáért, amelyet bőséggel árasztott ránk! Ámen!